

HARLEQUIN®

*Seiklus erakliku
miljardäriga*

Susan Meier

Romantika

Originaali tiitel:
Susan Meier
Fling with the Reclusive Billionaire
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Virge Pihel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2023 by Linda Susan Meier
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D07445224
ISBN 978-9916-31-442-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Grant Laninghami ja Lola Evansi lugu tabas mind otse südamesse. Ma tean, et elu ei ole lihtne. Probleemid on osa selle kulgemisest ja ma eeldan, et mu tege-
lased saavad vahel nendega pihta. Vahel lähevad neil asjad ka untsu. Aga mõnikord satuvad su teele kangelane ja kangelanna, kelle puhul soovid kogu südamest, et neil läheks kõik õnneks. Nii oli Grant Laninghami ja Lola Evansi puhul. Mõlemad olid valust hoolimata kogunud piisavalt jõudu, et probleemidest jagu saada.

Aga loata koostatav biograafia ähvardas Granti hävitada ning prantslastest paar tahtis lõhkuda värske perekonna, mida Grant ja Lola olid loomas koos Maxiga, üheksa-aastase pojaga, kelle olemasolust mees ei teadnud.

Sa hakkad Grantile ja Lolale... ja Maxile põialt hoidma. Sest kõik kolm vajavad päriselt midagi rohke-
mat kui teine võimalus. Nad vajavad perekonda.

Kas universum annab neile selle? Või lõhub saatus nende südamed kildudeks, kui kaardid õigesti ei jookse?

Susan Meier

Esimene peatükk

Lola Evans istus nägusa mootorjahi tagumise osa pingil, sellal kui tehnoloogiamiljardär Grant Laninghami alluv sihvakat laeva roolis. Kiiluvee pritsmed oleksid võinud naise paksud tumedad juuksed ära rikkuda, aga Lola oli valmistunud kõikvõimalikeks kujuteldavateks ilmadeks ja võtnud kaasa vihmamantli, vihmavarju ning juuksed hobusesabasse kinnitanud. Tal ei olnud ei vihmamantlit ega sirmi vaja läinud, mõlemad rippusid ta käsivarrel. Ent ema oli talle soovitanud alati igaks olukorraks valmis olla ja seda ta oligi.

Jaht aeglustas käiku. Kapten juhtis selle osavalt kai äärde ning kinnitas otsad. Lola tõusis ja raputas pead, liigutades niisket patsi edasi-tagasi. Põhja-Carolina juunikuumuses on ka tema paksud juuksed kümne minutiga kuivad.

Kapten seisis kail ja pakkus talle paadist välja aitamiseks käsivart. Lola võttis sellest kinni ja naeratas. „Aitäh teile.“

Enne kui ta jõudis lisada: „Ja aitäh, et mulle järele tulite“, sammus Grant Laningham mööda luitunud kai hallikaid plankusid, kollane labrador sabas. Pikk ja sale, mustades silmades läbitungiv pilk ning tumedaid juukseid katmas valge Laninghami Lõvide pesapallimüts, küsis ta lühidalt: „Lola?“

„Jah.“ Naine ulatas käe, et mehe oma suruda. Granti olekust kiirgav jõud mattis ta peaaegu enda alla. Mehe

nägu oli täiuslik. Sümmeetrilised nurgad ja jooned ning täidlased huuled. Lohmakas T-särk ei varjanud laiu õlgu ega tugevaid käsivarsi. Ta puusad olid kitsad, jalad pikad.

Grant oli pikk, hurmav ja geniaalne.

Kollane labrador istus vaikselt ta kõrval, kui mees Lola kätt surus. „Meeldiv sinuga kohtuda.“

Kuigi naine tundis kanget tahtmist ohhetada ja ahhetada, hoidis ta end vaos. Ta polnud siia lustima tulnud. Ta oli palgatud mehe autobiograafia variautoriks.

Neli aastat tagasi oli Grant enda asutatud ettevõtte juhatusest välja löödud, ta naine oli temast lahutanud ning mees oli peaaegu surnud pärast seda, kui üks auto ta alla ajas. Kõik see juhtus kahenädalase perioodi jooksul. Pärast seda ei olnud ta ühtegi intervjuud andnud. Ja tegelikult ei olnud teda kordagi siit saarelt eemal nähtud pärast seda, kui ta siia kolis, et taastuda ja füsioteraapiaga tegelda.

Nüüd, kui ta oli valmis tagasi tööle minema, oli üks endine töötaja ilma loata kokku kribanud biograafia, mis kujutas Granti nartsissistliku töönarkomaanina, kes vallandas tujude ajal inimesi ja rikkus karjääre. Kavandatav pealkiri oli „Hävitaja Lanningham“. Raamat oli valmimisjärgus ning pidi avaldatama kuue kuu pärast.

Granti avalike suhete juht Giovanni Salvaggio oli otsustanud, et parim viis sellega võitlemiseks oleks see, kui nad annaksid enne välja *autobiograafia*. Lootus tugines sellele, et inimesed tahaksid Granti lugu kuulda Granti enda suust, ning sellele, et isegi pärast loata

avaldatud biograafia avaldamist mõjub Granti lugu rohkem.

Ei olnud aega ahhetamiseks või imetlemiseks. Nad pidid tööle hakkama.

„Meeldiv ka sinuga kohtuda.“

Hoolimata ta pingutustest objektiivseks jääda lendles naise kõhus liblikaparv. Mees oli lihtsalt nii pagana nägus. Päriselt veelgi nägusam kui piltidel.

Aga ta oli tulipäine perfektsionistist geenius. Ja see oli põhjus, miks ta enda juhatus ta minema löi. Kui arendusmeeskond ei suutnud parandada viga, oli Grant vallandanud kuu aega iga päev ühe inimese. Iga päev läksid kõik töötajad tööle, teadmata, kas neil on päeva lõpus töökoht alles.

Nädal aega hiljem antud intervjuus oli Grant mingigi kahetsusmärgita öelnud ajakirjanikule, et oli seda teinud selleks, et kõiki pinge all hoida – et neid motiveerida. See oli osutunud õlekõrreks, mis tema juhatuse silmis kaameli selgroo murdis, ning hoopis ta ise lasti lahti.

Hurmav või mitte, aga see mees ei olnud niisugune, kellega arukas naine end seoks. Eriti mitte naine, kes seda tööd hädasti vajas.

Lola viskas pilgu enda ümber. Jämedad puud, mõned männid, mõned suurelehised puud varjasid suuremat osa erasaarest. „Sinu kodu on imeline.“

„Jah. On tõesti. Ilmselt mõistad, miks ma valisin selle koha, et oma õnnetuse järel taastuda.“

Lola mõistis tõepoolest. Ta viis pilgu uuesti mehe rabavatele silmadele. Taas tabas teda kui maksahaak

mehe isiksusest hoomav jõud. See külgetõmbav energia oli meest paljustki läbi vedanud. Lola ei suutnud kujutleda meest olukorras, kus too ei jaksanud kõnvida, ei jaksanud töötada, sisuliselt ihuüksi saarel, mille ta oli ostnud, et keegi ei näeks teda nõrgana või kannatamas.

Grant viipas käega rajale kai lõpus. „Sinu järel.“

Kui naine pöördus, hüppas kapten laevale ja võttis ta pagasi. Selle asemel, et see Lolale anda, viis ta pagasi temast ja Grantist mööda ning suundus musta sepirauast aia poole. Ta ei öelnud hüvasti. Lola ei jõudnud teda tänada. Kui kapten oli väravast sees, kadus ta kivist tee kohal kaarduvate tihedate okste taha.

Grant isegi ei märganud meest.

Aga selline Grant Laningham oligi: hiilgava mõistusega mees, kes oli nii keskendunud, et ta vaevu märkas end ümbritsevaid inimesi...

Ja see oligi põhjus, miks Giovanni kartis seda ilma loata kirjutatavat biograafiat. Hoolimata sellest, kui viisakas Grant Lolaga oli, tema äriajamise stiil ja käitumine polnud nõrgukestele. Lisaks oli Grant pärast õnnetust, oma ettevõttes juhupositsiooni kaotamist ning inetut lahutust muutunud veelgi keerulisemaks inimeseks. Giovanni oli Lolat hoiatanud, et mees on sünge, tujukas ega soovi suhelda. Aga naine pidi sellega toime tulema. Jõudma selleni, kes mees sisimas oli, et saada aru tema äriajamise stiilist ja puhastada mehe nimi. Peaks olema käkitegu naisele, kes oli peaaegu kaheksa aastat ajakirjanikuna leiba teeninud, enne kui ostis rantšo ja avalikkusest kadus – täpselt nagu Grant oli kadunud.

Ja see oligi põhjus, miks ta oli mehe loo jagamiseks paremini kvalifitseerunud kui enamik inimesi. Ka ta ise oli erak, niisiis mõistab ta arvatavasti meest paremini, kui teised mõistaksid.

Läheneva laeva hääl täitis ümbruse. Lola vaatas selja taha ja nägi veel üht jahti Granti kai poole kihutamas. Grant oli vist veeliiklusega harjunud, seega ei paistnud tulija teda kõigutavat.

Hääl muutus valjemaks. Lola vaatas uuesti tagasi. Seekord vaatas ka Grant. Jaht aeglustas ja peatus kai ääres Lola kohale toonud jahi vastas.

Vandudes kihutas Grant tagasi kaile ja sammus jahi juurde.

Lola tõttas mehe järel. Tal ei olnud õrnamatki aimu, kes võis selles laevas olla, aga Grant Laninghamil ei olnud vaenlasi juurde vaja. Giovanni ei olnud andnud talle ülesandeks meest vaos hoida, aga Lola ülesanne oli kirjutada lugu, mis mehe nime puhtaks peseb. Tal ei olnud vaja, et ta peaks uusi halva käitumise süüdistusi ümber lükkama.

Lühike ülikonnas ja ümarate prillidega mees hüppas kaile, siis pöördus ja aitas väikese kaheksa- või kümneaastase heledapäise poisi paarist astmest üles. Laps hoidis süles väikest kuhja raamatuid, mõned neist olid juturaamatud ja mõned värvimisraamatud.

Lola peatus jahmunult.

Keegi libistas laevast väikese poisi kõrvale kaks tilukest kohvrit ja seljakoti. Ülikonnas mees tundus olevat rampväsinud. Väike poiss ei tõstnud kordagi pilku.

„Kes te olete ja mida põrgut te siin teete?“

Väsinud mees ohkas raskelt. „Grant Laningham?“

„Jah, mina olen Grant Laningham! Ja teie olete minu saarel. *Eravaldu*ses. Minge tagasi oma paati ja laske jalga.“

„Kas me saaksime siin kusagil rääkida?“

„Ei! Kui mitu korda pean ma ütlema, et kaduge mu saarelt?“

Tõele truu olles – see *oli* erasaar, aga Grant pidi oma reputatsiooni parandama, mitte halvemaks tegema.

Lola astus edasi, et proovida asju siluda, aga ülikonnas mees ütles: „Olgu pealegi. Me räägime siin. Mina olen Oliver Fletcher. Ma olen New Yorgi linnas tegutsev advokaat. Minu valduses on Samantha Baxteri testament. See noor mees on Max Baxter, Samantha poeg.“ Ta peatus, et Grantile otsa vaadata. „Teie poeg.“

Lola suu vajus ammuli, Granti nägu peegeldas aga täielikku šokki. Mees ei liigutanud. Ta ei öelnud sõnagi. Tundus, nagu ei suudaks ta seda.

Lola tõttas väikese seltskonna juurde. „Teie käes on Samantha testament?“

„Jah.“ Fletcher andis selle Lolale. „See selgitab, miks me siin oleme.“ Ta võttis oma pintsakutaskust ümbriku. „See selgitab kõike muud.“

Ta ulatas kirja Grantile, kes võttis selle aeglaselt, pilk väikesel poisil.

Lola teadis, et Hävitaja Laningham eitaks seda maailma lõppu ja tagasi, kui poleks väikestki usutavat võimalust, et see laps tema poeg on, ning kummardus väikese poisi poole. „Max, eks ole?“

Poiss noogutas, silmad ikka maas.

Lola tundis, kuidas kaastunne ta endasse mattis. Poiss oli ilmselt ema kaotanud. Kuna advokaat oli see, kes poisi Granti juurde tõi, oletas Lola, et ta oli üksi – nii nagu ta ise, kui tema vanemad surid.

Ta süda murdus kildudeks. Eriti kui ta sai aru, et Max jäetakse võõra inimese hoolde ja veel sellise juurde, kelle kohta Giovanni oli öelnud, et ta on pahur ja tujukas.

Lola libistas käe Maxi õlgade ümber. „Ma arvan, et sul oli pikk sõit.“

Poiss noogutas.

„Kas sa oled näljane?“

Poiss surus huuled kokku ja noogutas veel kord.

„Me saame selle asja korda ajada.“ Ta keeras Maxi maja poole. „Ma olen kindel, et seal majas on köök. Lähme ja otsime selle üles.“

Sellal, kui ta minema asus, jätkas advokaat vestlust Grantiga. „Teil on testament ja kiri. Ma tõin Maxi kohale, nagu Samantha käskis. Minu kohustused on nüüd täidetud.“